ISSN 2524-2652 (Online)
https://doi.org/10.28925/2524-2652.2026.1

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
Факультет журналістики

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Journalism

Інтегровані комунікації

Integrated communications

Випуск 1 (21)

Issue 1 (21)

Виходить двічі на рік

Issued twice a year

Рік заснування 2016

Published since 2016

Київ
2026

kubg.edu.ua

Інтегровані комунікації. Випуск 1 (21), 2026

ISSN 2524-2652 (Online)

Засновник
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка

Рік заснування — 2016
Виходить двічі на рік

Рекомендовано Вченою радою Київського столичного університету імені Бориса Грінченка
(*протокол № 4 від 23 квітня 2026 р.*)

Основні рубрики:
«Теорія і практика журналістики», «Видавнича справа та редагування»,
«Реклама та зв'язки з громадськістю», «Медіакомунікації», «Медіаосвіта».

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України (категорія «Б»)
зі спеціальності 061 «Журналістика» відповідно до наказу МОН України
від 21 лютого 2024 року № 220

Журнал включено до міжнародних наукометричних баз DOAJ та Index Copernicus International

Відомості про видавця
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
(*вул. Левка Лук'яненка 13-Б, м. Київ, 04212*)

Адреса засновника та редакції журналу
04212, Україна, м. Київ, вул. Левка Лук'яненка, 13-Б, каб. 105

Офіційний сайт видання:
intcom.kubg.edu.ua

Головний редактор:
ФІГОЛЬ Надія Миколаївна,
доктор наук із соціальних комунікацій,
доцент, декан факультету журналістики,
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна)

Заступник головного редактора:
НЕТРЕБА Маргарита Миколаївна,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
доцент, доцент кафедри реклами
та зв'язків з громадськістю,
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна)

Редакційна колегія:
ГЕОРГІЄВСЬКА Вікторія Володимирівна,
доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, професор кафедри журналістики
та нових медіа, Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна);

ЖЕНЧЕНКО Марина Іванівна,
доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, професор кафедри
редакційно-видавничих технологій і продюсування,
Навчально-науковий інститут журналістики,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка (Київ, Україна);

КАЗЬМЄРЧИК Збігнєв,
доктор філософії (література),
доцент Інституту польської філології,
Гданський університет (Польща);

КРАЙНІКОВА Тетяна Степанівна,
доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, завідувач кафедри
редакційно-видавничих технологій і продюсування,
Навчально-науковий інститут журналістики,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка (Київ, Україна);

ПІТОНАКОВА Славка,
доктор філософії з медіа
та комунікаційних досліджень,
доцент, декан факультету гуманітарних наук,
Жилінський університет (Словаччина);

САДІВНИЧИЙ Володимир Олексійович,
доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, завідувач кафедри журналістики
та філології, Сумський державний університет
(Суми, Україна);

ТРІЩУК Ольга Володимирівна,
доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, професор кафедри видавничої справи
та редагування, Видавничо-поліграфічний інститут
аціонально-технічного університету України
«Київський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського» (Київ, Україна);

ШПАК Віктор Іванович,
доктор історичних наук, професор,
професор кафедри медіапродюсування
та видавничої справи,
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна)

Редакційна рада:
ТЕРЕЩУК Віталій Іванович
(випусковий редактор), доктор політичних наук, доцент,
завідувач кафедри міжнародної журналістики,
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна);

ФАЙЧУК Тетяна Григорівна,
кандидат філологічних наук,
завідувач кафедри медіапродюсування та видавничої справи,
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна);

РОМАНЮК Наталя Сергіївна,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
доцент кафедри медіапродюсування та видавничої справи,
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка (Київ, Україна)

© Київський столичний університет імені Бориса Грінченка, 2026
© Автори публікацій, 2026

Integrated Communications. Issue 1 (21), 2026

ISSN 2524-2652 (Online)

Founder
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

Year of foundation: 2016
Published twice a year.

Recommended by the Academic Council of Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(*Protocol № 4 dated April 23, 2026*)

Main Rubrics:
"Theory and Practice of Journalism", "Publishing and Editing", "Advertising and Public Relations",
"Media communications", "Media Education".

The journal is included in the List of Scientific Professional Publications of Ukraine (category "B")
in the specialty 061 "Journalism" in accordance with the Order of the Ministry of Education
and Science of Ukraine dated February 21, 2024 No. 220.

The journal is indexed in the international scientometric databases DOAJ and Index Copernicus International.

Publisher information:
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(13 B, Levka Lukianenka St, Kyiv, 04212)

The address of the founder and editorial office:
Office 105, 13 B, Levka Lukianenka St, Kyiv, 04212

Official website of the publication:
intcom.kubg.edu.ua

Editor-in-Chief:
Nadiya FIGOL,
DSc (Social Communications),
Associate Professor,
Dean of the Faculty of Journalism,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(Kyiv, Ukraine)

Deputy Editor-in-Chief:
Marharyta NETREBA,
PhD (Social Communications), Associate Professor,
Associate Professor at the Advertising
and Public Relations Department,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(Kyiv, Ukraine)

Editorial Board:
Viktoriya GEORGIEVSKA,
DSc (Social Communications), Professor,
Professor at the Department of Journalism
and New Media,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(Kyiv, Ukraine)

Zbigniew KAZMIERCZYK
PhD (Literature), Associate Professor,
Associate Professor at the Institute
of Polish Language and Literature,
University of Gdańsk (Poland)

Tetyana KRAYNIKOVA,
DSc (Social Communications),
Professor, Head of the Department of Editorial
and Publishing Technologies and Production,
Educational and Scientific Institute of Journalism,
Taras Shevchenko National University of Kyiv
(Kyiv, Ukraine)

Slavka PITOŇÁKOVÁ,
PhD (Media and Communication Studies), Associate Professor,
Dean of the Faculty of Humanities,
University of Žilina (Slovakia)

Volodymyr SADIVNYCHIY,
DSc (Social Communications), Professor,
Head of the Department of Journalism and Philology,
Sumy State University
(Sumy, Ukraine)

Viktor SHPAK,
DSc (History), Professor,
Professor at the Department of Media Production and Publishing,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(Kyiv, Ukraine)

Olha TRISHCHUK,
DSc (Social Communications), Professor,
Professor at the Department of Publishing and Editing,
Institute of Publishing and Printing,
National Technical University of Ukraine «Igor Sikorsky Kyiv
Polytechnic Institute»
(Kyiv, Ukraine)

Maryna ZHENCHENKO,
DSc (Social Communications), Professor,
Professor at the Department of Editorial
and Publishing Technologies and Production,
Educational and Scientific Institute of Journalism,
Taras Shevchenko National University of Kyiv
(Kyiv, Ukraine)

Editorial Committee:
Vitaliy TERESHCHUK (*Executive Editor),*
DSc (Political Sciences), Associate Professor,
Head of the International Journalism Department,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University (Kyiv, Ukraine)

Tetiana FAICHUK,
PhD (Phylology),
Head of the Department of Media Production and Publishing,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(Kyiv, Ukraine)

Natalia ROMANIUK,
PhD (Social Communications),
Associate Professor at the Department
of Media Production and Publishing,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
(Kyiv, Ukraine)

© Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, 2026
© Authors of publications, 2026

kubg.edu.ua

Зміст

МЕДІАКОМУНІКАЦІЇ

Гуцол О., Седляр Ю. Цифрова дипломатія у сучасній зовнішньополітичній діяльності США 8

Колісник Ю. Дискредитаційні кліше в російському медіадискурсі: історична тяглість і сучасні практики 17

Коноплицький С. Алгоритмізація публічної комунікації у платформному середовищі: виклики для демократичних процесів 27

Крюков Д. Комунікаційний вимір цифрової трансформації бізнесу: порівняльний аналіз українських та міжнародних кейсів 34

Лук'янов Є. Концепт деколонізації у сучасному зарубіжному науковому дискурсі 43

Афанасьєв І., Івон О., Каліновська В., Романько Л. Демонтаж пам'ятників Івану Павлову в Києві: инники публічної (не)видимості подій у медіависвітленні 49

Поліщук Т. Медіапросьюмеризм як явище й технологія виробництва інформаційного продукту 56

Семенюк О., Фруктова Я., Фруктов С. Філософські теорії як методологічна основа розробки та впровадження цифрових когнітивних технологій в медіа 63

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ЖУРНАЛІСТИКИ

Зубарєва М., Штурхецький С., Юричко А. Феномен українського воєнного гумору в цифрових медіа: когнітивні механізми, стратегічні наративи та гендерні репрезентації (2022–2024) 74

Кіца М. Інформаційні та розважальні функції українських телеканалів у період повномасштабної війни 81

Ліченко А. Візуалізація даних в українських медіа: типові помилки та комунікативні наслідки 88

Мітчук О. Кризова журналістика в регіональних медіа як фактор формування локального інформаційного середовища 98

Подосян А. Герой як «агент змін» у відеосторітелінгу журналістики рішень: критерії добору, етика та візуальні стратегії репрезентації 104

Порожна С. Культурно-мистецький контент на українському телебаченні: тенденції, проблеми та перспективи розвитку 110

Прохасько М. Польові методи та взаємодія з експертами в науковій журналістиці (антарктичний кейс-стаді) 120

Погорєлова В. Суспільні функції та комунікаційний потенціал радіожурналістики в інформаційному просторі 127

Рудень Д., Харченко С. Жанрово-стилістичні особливості студентської преси доби радянізації (на матеріалах газети «Реконструктор», 1929–1930 рр.) 132

РЕКЛАМА ТА ЗВ'ЯЗКИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

Антонова О., Соловйова Ю., Подхалюзін І. Стратегії рекламування аудіоплатформ з урахуванням світового досвіду інклюзивності й українських реалій 142

Каніщев С. Управління голосом бренду в епоху великих мовних моделей 149

Кузнєцова І, Бєлофастова Т., Ужанська Т. Підготовка управлінських кадрів для сфери промоції: досвід освітніх практик 160

Лелека О. Роль візуальної мови в соціальній рекламі: нові тенденції в епоху трансформацій 166

Орленко О. Практика використання українського орнаменту у вітчизняній бренд-айдентиці (на матеріалах 2025 р.) 172

kubg.edu.ua

Щегельська Ю. Інноваційні різновиди голографічних вентиляторів доданої або змішаної реальності у бренд-комунікаціях 178
Селюх Є. Трансформація контенту під впливом нативної реклами в онлайн-медіа України 184
Сінько А. Оцінка ефективності зв'язків з громадськістю як складника інформаційної діяльності організацій у формуванні довіри 191

ВИДАВНИЧА СПРАВА ТА РЕДАГУВАННЯ

Ажогіна Н. Історія та сучасність українсько-балтійських (Латвія та Литва) літературних та публікаційно-видавничих відносин 196
Шпак В., Балюн О. Сучасні тенденції розвитку світового книговидання: за форматом видань 210
Вернигора Н., Вернигора С. Макетування і верстка рекламних видань як перший крок до налагодження комунікації з читацькою авдиторією 220
Єжижанська Т., Харина О.-Л., Авраменко К., Гашенко Ю. Бренд-комунікація незалежних книгарень в умовах воєнного часу: кейс «Сенсу» 226
Подоляка Н. Видавництво «Західня Україна» в документах Центрального державного архіву-музею літератури і мистецтва України 237

МЕДІАОСВІТНІ КОМУНІКАЦІЇ

Білан Н., Боговін О., Шафаренко Ю. Навчальний іміджевий центр як навчальна та іміджева платформа Навчально-наукового інституту журналістики 244
Власов В. Штучний інтелект у візуальних комунікаціях благодійних та волонтерських кампаній під час війни 257

kubg.edu.ua

Contents

MEDIA COMMUNICATIONS

Hutsol O., Sedliar Yu. Digital Diplomacy in Contemporary US Foreign Policy Activity 8

Kolisnyk Yu. Discrediting Clichés in Russian Media Discourse: Historical Continuity and Contemporary Practices 17

Konoplytskyi S. The Algorithmization of Public Communication in Platform Environments: Challenges to Democratic Processes 27

Kriukov D. Communication Dimension of Digital Business Transformation: Comparative Analysis of Ukrainian and International Cases 34

Lukianov Ye. The Concept of Decolonization in Modern Foreign Scientific Discourse 43

Afanasiev I., Ivon O., Kalinovska V., Romanko L. Demolition of Ivan Pavlov Monuments in Kyiv: Factors of Public (In)Visibility of Events in Media Coverage 49

Polishchuk T. Media Prosumerism as a Phenomenon and Information Product Production Technology 56

Semeniuk O., Fruktova Ya., Fruktov S. Philosophical Theories as a Methodological Basis for the Development and Implementation of Digital Cognitive Technologies in the Media 63

THEORY AND PRACTICE OF JOURNALISM

Yurychko A. The Phenomenon of Ukrainian Wartime Humour in Digital Media: Cognitive Mechanisms, Strategic Narratives, and Gender Representations (2022–2024) 74

Kitsa M. Informational and Entertainment Functions of Ukrainian Television Channels During the Full-Scale War 81

Lichenko A. Data Visualization in Ukrainian Media: Typical Errors and Communicative Implications 88

Mitchuk O. Crisis Journalism in Regional Media as a Factor in Forming the Local Information Environment 98

Podosyan A. The Hero as an "Agent of Change" in Video Storytelling for Solutions Journalism: Selection Criteria, Ethics, and Visual Representation Strategies 104

Porozhna S. Cultural and Artistic Content on Ukrainian Television: Trends, Challenges and Development Prospects 110

Prokhasko M. Field Methods and Expert Engagement in Science Journalism (Antarctic Case Study) 120

Pohorielova V. Social Functions and Communication Potential of Radio Journalism in the Information Space 127

Ruden D., Kharchenko S. Genre-Stylistic Features of the Student Press of the Sovietization Era (Based on Materials from the Newspaper «Rekonstruktor», 1929–1930) 132

ADVERTISING AND PUBLIC RELATION

Antonova O., Soloviova Yu., Podkhaliuzin I. Audio Platform Advertising Strategies with Consideration of Global Inclusivity Practices and Ukrainian Realities 142

Kanishchev S. Brand Voice Management in the Era of Large Language Models 149

Kuznietsova I., Bielofastova T., Uzhanska T. Training Management Professionals for the Promotion Sector: Insights from Educational Practices 160

Leleka O. The Role of Visual Language in Social Advertising: New Trends in the Era of Transformations 166

Orlenko O. Practice of Using Ukrainian Ornament in Ukrainian Brand Identity (on the materials of 2025) 172

kubg.edu.ua

Shchehelska Yu. Innovative Types of Holographic Fans in Augmented or Mixed Reality in Brand Communications 178
Seliukh Ye. Transformation of Content Under the Influence of Native Advertising in Ukrainian Online Media 184
Sinko A. Assessing the Effectiveness of Public Relations as Part of Organizational Information Activities in Trust Building. 191

PUBLISHING AND EDITING

Azhogina N. History and Presentation of Ukrainian-Baltic (Latvian and Lithuanian) Literary and Publication-Publishing Relations. 196
Shpak V., Baliun O. Modern Trends in the Development of Global Book Publishing: by Edition Format 210
Vernyhora N., Vernyhora S. Layout and Typesetting of Advertising Materials as the First Step to Establishing Communication with Readers. 220
Hashenko Yu. Brand Communication of the Independent Bookstore in Wartime: The Case of «Sens» 226
Podolyaka N. Publishing House "Zakhidnia Ukraina" ("Western Ukraine") in Documents of the Central State Archive-Museum of Literature and Art of Ukraine 237

MEDIA EDUCATIONAL COMMUNICATIONS

Bilan N., Bohovin O., Shafarenko Yu. Educational Image-Building Centre as an Educational and Image-Building Platform of the Educational and Scientific Institute of Journalism 244
Vlasov V. Artificial Intelligence in the Visual Communications of Charity and Volunteer Campaigns During the War 257

kubg.edu.ua

УДК 327.82(73)
https://doi.org/10.28925/2524-2652.2026.11

Ольга ГУЦОЛ,
кандидат політичних наук, доцент,
доцент кафедри реклами та зв'язків з громадськістю
Факультету журналістики
Київського столичного університету
імені Бориса Грінченка

https://orcid 0000-0002-6535-0082
o.stadnichenko@kubg.edu.ua

Olga HUTSOL,
Candidate of Political Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Advertising
and Public Relations, Faculty of Journalism,
Borys Grinchenko
Kyiv Metropolitan University

Юлія СЕДЛЯР,
доктор політичних наук, доцент,
професор кафедри міжнародних відносин
та стратегічних студій
Державного університету
«Київський авіаційний інститут»

https://orcid.org/0000-0002-5752-701X
juliasedlyar@gmail.com

Yuliia SEDLIAR
Doctor of Political Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of International
Relations and Strategic Studies,
State University "Kyiv Aviation Institute"

ЦИФРОВА ДИПЛОМАТІЯ У СУЧАСНІЙ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ США

DIGITAL DIPLOMACY IN CONTEMPORARY US FOREIGN POLICY ACTIVITY

У статті проаналізовано особливості формування й підходи реалізації цифрової дипломатії як інструменту сучасної зовнішньої політики США. Зовнішня політика США все більше спирається на можливості міжнародно-інформаційних технологій, а дипломатія виходить за межі традиційних переговорів і стає інтегративним елементом цифрового політичного простору. У роботі з'ясовуються теоретико-методологічні підходи, що сформувалися у рамках міжнародно-політичної науки щодо розуміння концепції цифрової дипломатії. Визначається, що цифрова дипломатія є продовженням традиційної дипломатичної діяльності, але із застосуванням нових технологічних підходів, вона включає різні форми комунікації, зокрема використання соціальних мереж, офіційних урядових вебсайтів, блогів, онлайн-конференцій, відеоплатформ та цифрових месенджерів. Завдяки інструментам цифрової дипломатії країни спроможні ефективно доносити свою позицію до міжнародної спільноти, вибудовувати комунікаційні стратегії з різними цільовими аудиторіями, здійснювати інформаційний вплив у режимі реального часу та протидіяти пропаганді та іншим деструктивним інформаційно-комунікаційним впливам.

США зі свого боку, як глобальний лідер, використовують цифрову дипломатію як потужний інструмент реалізації своєї зовнішньої політики, механізм активного просування стратегічних національних інтересів у сучасному нестаціонарному, антагоністичному й взаємозалежному світовому порядку. У статті характеризовано етапи розвитку цифрової дипломатії у США від адміністрації Дж. Буша-молодшого й до твіттер-дипломатії

kubg.edu.ua

Д. Трампа. Наголошується, що особливо активно цифрові технології почали впроваджуватися у зовнішньополітичну практику США під час адміністрації Б. Обами із втіленням концепції Public Diplomacy 2.0, що передбачала широке використання соціальних медіа у зовнішньополітичних комунікаціях. Окремо визначається сучасний інституційний механізм із впровадження цифрових технологій у зовнішньополітичному процесі США, розкриваються особливості цифрової дипломатії США в умовах російсько-української війни.

Ключові слова: *цифрова дипломатія, зовнішня політика США, соціальні медіа, міжнародні комунікації.*

The article deals with the peculiarities of the formation and approaches to the promotion of digital diplomacy as the instrument of contemporary US foreign policy. It is stressed that US foreign policy considerably based on the international information technologies, and the diplomacy extends beyond the frame of traditional negotiations to become an integrative element of the digital political space. The innovative theoretical and methodological approaches for understanding the concept of digital diplomacy within international political science are revealed; it has been found that digital diplomacy is a continuation of traditional diplomacy, but with the application of new technological approaches. The author stresses that contemporary digital diplomacy includes various types of communication, such as social networks, official government websites, blogs, online conferences, video platforms, and digital messengers. Due to the digital diplomacy tools states are able to convey their messages to the international community effectively, build communication strategies with target audiences, exert informational influence in real time, and counter propaganda and other destructive information-communication influences.

The United States, as a global actor, uses digital diplomacy as a powerful tool to promote its foreign policy goals in the contemporary non-stationary, hostile, and interdependent world order. The stages of the development of US digital diplomacy – from the administration of George W. Bush to the Twitter diplomacy of Donald Trump are scrutinized. It's emphasized that the digital diplomacy had been fully integrated into US foreign policy process during the administration of Barack Obama, when the concept of Public Diplomacy 2.0 was developed, involving the widespread use of social media in foreign policy communications. The contemporary institutional mechanism for implementing digital technologies in the US foreign policy process is profoundly analysed, and the peculiarities of US digital diplomacy in the context of the russia-Ukraine war are highlighted.

Keywords: *digital diplomacy, US foreign policy, social media, international communications.*

© Гуцол О., Седляр Ю., 2026

Актуальність дослідження. Сучасний світ демонструє високу динаміку розвитку й трансформацій під впливом цифрових платформ, які виступають не лише інструментом міжнародної комунікації, а й важливою технологією трансформації геополітичного ландшафту. Зовнішньополітична діяльність держав все частіше спирається на ресурс міжнародно-інформаційних технологій, а сучасна дипломатія виходить за рамки традиційного переговорного процесу й стає інтегративним елементом цифрового політичного простору. Через це цифрові технології у сучасних геополітичних реаліях, особливо в умовах міжнародних криз і конфліктів, виступають елементами загальної стратегії розбудови миру, дозволяючи ефективно доносити контент цільовій аудиторії і протидіяти деструктивним інформаційним впливам. Зі свого боку США, як глобальний лідер, використовують цифрову дипломатію як потужний інструмент реалізації своєї зовнішньої політики, механізм активного просування стратегічних національних інтересів у сучасному нестаціонарному, антагоністичному й взаємозалежному світовому порядку. Гостропроблемність теми обумовлюється умовами й тенденціями перебігу російсько-української війни, у якій цифрові технології й онлайн-платформи стали засобом як зміцнення національної безпеки України, так і чинником мобілізації зовнішніх ресурсів на підтримку України й формування антиросійської коаліції. Широке застосування соціальних мереж, онлайн-платформ, кіберінструментів та взаємодія з високотехнологічними корпораціями, впровадження засобів ШІ дозволяють США посилювати підтримку України, мобілізувати міжнародну спільноту протистояти російській пропаганді й збройній агресії. **Практична значущість** дослідження визначається тим, що сформульовані результати можуть бути використані для подальшого вивчення концепції цифрової дипломатії та її технологічних можливостей у зовнішній політиці країн з різним геополітичним статусом, розробки ефективних комунікаційних стратегій в умовах міжнародних конфліктів та криз, а також для удосконалення інформаційної безпеки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз фахових публікацій із проблеми розвитку цифрових технологій у дипломатії США свідчить про неабиякий інтерес вітчизняних

kiu.edu.ua

і зарубіжних експертів. Серед усіх наукових праць, які вирізняються глибиною розкриття теоретичних підходів дослідження ролі і впливу цифрових і комунікаційних технологій на дипломатію держав, варто згадати розвідки К. Бйоли, який, зокрема, стверджує, що цифрова дипломатія не лише доповнює ресурси традиційних переговорів, а й формує нові опції для здійснення зовнішньополітичних завдань через соціальні медіа, відеоплатформи та вебресурси [12, с. 473]. Окремої уваги заслуговують роботи американських фахівців Д. Гланца, Дж. Глассмана, які всебічно досліджують роль цифрових технологій і соціальних мереж як інструментів управління міжнародними конфліктами і їх врегулювання [15]. Важливу роль у розкритті проблематики відіграють дослідження й аналітичні збірки Центру стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки України, громадської аналітичної організації «Вокс Україна», Інституту стратегічного діалогу (ISD) та Центру аналізу соціальних медіа (CASM). Американське Агентство передових оборонних дослідницьких проєктів (DAPRA) здійснює комплексний аналіз ролі дезінформації та фейків у сучасних міжнародних відносинах і розробляє алгоритми протидії їм у публічній дипломатії. Системними працями у сфері аналізу цифрової дипломатії США та європейських країн є наукові дослідження М. Гринчук [3], С. Гуцал [4], Н. Піпченко [6]. Вітчизняні дослідниці Т. Краснопольська та І. Милосердна акцентують увагу на тому, що потенціал використання цифрових платформ для протидії деструктивним наративам у зовнішньополітичній діяльності США залежить від спроможності адаптувати інформаційні технології до потреб і специфіки цільової аудиторії [5].

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Водночас, незважаючи на наявне широке коло наукових праць, присвячених цифровим інструментам у зовнішньополітичній діяльності, окремі аспекти проблеми залишаються й донині не у повній мірі розкритими і носять подекуди фрагментарний характер, а постійне удосконалення технологій соціальних комунікацій і всебічність їх застосування в умовах міжнародних конфліктів і війн змушує академічну спільноту шукати нові можливості й розробляти інноваційні підходи й стратегії протидії деструктивним інформаційно-комунікаційним впливам, що актуалізується в умовах широкомасштабної збройної агресії Росії проти України. Своєю чергою переосмислення американського досвіду розвитку концепції цифрової дипломатії й інструментів її застосування в сучасній міжнародно-політичній практиці дозволить Україні ефективніше відстоювати й просувати національні інтереси на міжнародній арені, мобілізуючи громадськість на підтримку своїх зовнішньополітичних рішень.

Метою дослідження є комплексний аналіз цифрової дипломатії як інструменту сучасної зовнішньої політики США, з особливим акцентом на її використання в контексті російсько-української війни. Для досягнення цієї мети сформульовано такі наукові **завдання:** охарактеризувати сформовані у рамках міжнародно-політичної науки теоретико-методологічні підходи до аналізу цифрової дипломатії; з'ясувати етапи становлення концепції цифрової дипломатії США й технології її використання в міжнародних реаліях; дослідити особливості застосування інструментів цифрової дипломатії в умовах широкомасштабної агресії Росії проти України задля протидії російській пропаганді й мобілізації міжнародних партнерів на підтримку України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Цифрова дипломатія є інтегративним складником класичної дипломатії, але із використанням новітніх технологічних підходів. Вона містить різні комунікаційні інструменти, зокрема соціальні медіа, офіційні урядові вебсайти, блоги, онлайн-конференції, відеоплатформи та інші цифрові тезнології. Завдяки цим інструментам держави спроможні ефективно просувати свої інтереси на світовій сцені, взаємодіяти з різними цільовими аудиторіями та здійснювати інформаційний вплив у режимі реального часу [9, с. 120]. Важливою компонентою цифрової дипломатії є її спроможність формувати нові опції для міжнародної взаємодії, зокрема у безпековій сфері, у царині забезпечення прав і свобод людини, міжкультурних обмінах тощо. Водночас широке застосування цифрових інструментів ставить перед державами й нові виклики, серед яких розповсюдження деструктивних наративів, поширення дезінформації й фейкових новин у дипломатичній роботі. З'ясуємо головні теоретичні підходи до визначення цифрової дипломатії.

І. Тихоненко та Є. Кириченко розглядають цифрову дипломатію як ключовий елемент комунікативної стратегії держави у XXI ст. [9, с. 120]. У дослідженнях цифрової дипломатії існує декілька основних наукових підходів. Як зазначає Т. Краснопольська, її можна розглядати у контексті еволюції традиційної публічної дипломатії, що поступово перейшла до цифрового формату внаслідок розвитку Інтернету

та соціальних медіа [5]. К. Бйола у своїй праці наголошує на існуванні «гібридної дипломатії», що поєднує традиційні дипломатичні методи з цифровими технологіями [11; 12]. Інший підхід представлений у дослідженні В. Скрябіної, у якому цифрова дипломатія аналізується через призму дискурсивного впливу та стратегічної комунікації [7, с. 252].

Цифрова дипломатія тісно пов'язана з ключовими концепціями міжнародних відносин, зокрема з поняттям «м'яка сила». Дж. Най у своїх працях визначає м'яку силу як здатність впливати на міжнародну спільноту за допомогою нематеріальних ресурсів, зокрема культури, політичних цінностей та інформаційної політики [20]. За словами І. Гавриленка, публічна дипломатія включає використання цифрових каналів для формування позитивного іміджу держави серед іноземної аудиторії [1, с. 27]. Крім того, цифрова дипломатія може розглядатися як частина загальної комунікативної стратегії держави, спрямованої на взаємодію з громадськістю за допомогою сучасних інформаційних технологій [12].

Тож концептуально-методологічний дискурс щодо визначення цифрової дипломатії продовжується, не надаючи єдиної загальновизнаної дефініції даному феномену. Водночас переважна більшість фахівців при формулюванні підходів до розуміння сутності цифрової дипломатії поєднує у цьому феномені класичну дипломатію та елементи новітніх міжнародних комунікаційних стратегій. Окремі дослідники тлумачать цифрову дипломатію як частину публічної дипломатії, що націлена на роботу з міжнародною аудиторією через онлайн-платформи, тоді як інші визначають її як окремішній напрям, який трансформує концепцію й інструменти традиційної дипломатії. А втім, попри наявні відмінності в інтерпретації поняття, переважна більшість фахівців погоджується, що цифрова дипломатія є ефективним засобом міжнародної комунікації, що застосовується для управління глобальними політичними процесами та розв'язання і попередження міжнародних криз і конфліктів.

Розглянемо детальніше головні етапи розвитку концепції цифрової дипломатії. Насамперед варто зазначити, що еволюція цифрової дипломатії США у глобальній політиці є складним та багатовимірним процесом, що відображає і трансформацію міжнародного середовища.

У Сполучених Штатах цифрова дипломатія розвивалася у кілька ключових етапів, кожен із яких відзначався своїми особливостями та пріоритетами. Історичні передумови цифрової дипломатії США сягають 1990-х років, коли Державний департамент почав впроваджувати інформаційні технології в дипломатичну діяльність. Як зазначає Дж. Глассман, одним із перших кроків у цьому напрямку стало створення офіційних вебсайтів американських посольств та урядових установ, що дозволило ефективніше взаємодіяти з міжнародною аудиторією [15].

На думку Ф. Гансона, на початку XXI ст. Державний департамент США почав активно використовувати інтернет-ресурси для публічної дипломатії та інформаційної політики [18]. За твердженням К. Бйоли, важливу роль у цьому процесі відіграла адміністрація Джорджа Буша-молодшого, коли після терористичних атак 11 вересня 2001 року США активізували використання цифрових інструментів для контрпропаганди та комунікації з мусульманськими країнами [12, с. 478]. Зі свого боку Н. Кулл підкреслює, що ця стратегія передбачала створення інтернет-ресурсів та платформ арабською мовою для поширення американських цінностей і боротьби з екстремістськими ідеологіями [13, с. 130].

Особливо активно цифрова дипломатія почала впроваджуватися у зовнішньополітичну практику США під час адміністрації Барака Обами, коли було запроваджено концепцію Public Diplomacy 2.0, що передбачала широке використання соціальних медіа у зовнішньополітичних комунікаціях. У період першої адміністрації президента Д. Трампа твіттер став основним каналом комунікації між Білим домом та міжнародною спільнотою, що кардинально змінило підхід до ведення дипломатичних відносин [15]. У цей час цифрова дипломатія США включає в себе різні форми комунікації, такі як вебсайти, соціальні мережі, вебконференції та інші інтернет-інструменти. Ці можливості дозволили дипломатам оперативно спілкуватися зі своїми колегами та міжнародними партнерами, координуючи свої зусилля на міжнародній арені. Крім того, цифрова дипломатія США використовувала активно мови та культурні контексти для спілкування з представниками різних країн та народів. У цьому контексті варто зазначити, що адміністрація Д. Трампа привнесла нові риси в цифрову дипломатію, використовуючи особисті акаунти високопосадовців для ведення зовнішньополітичних дискусій, що суттєво змінило формат дипломатичної комунікації.

Як свідчить дослідження Т. Гуменюк, цифрова дипломатія США продовжує розвиватися, адаптуючись до сучасних технологічних

kiuk.edu.ua

тенденцій [16, с. 1553]. За словами Е. Хедлінга, нині цифрова дипломатія США охоплює не лише традиційні соціальні медіа, а й новітні платформи, такі як «Тікток» та «Телеграм», що дозволяє уряду розширювати охоплення аудиторії та ефективніше впливати на глобальні процеси [19, с. 849]. Цифрова дипломатія стала невід'ємним елементом зовнішньої політики США, що розвивається у відповідь на сучасні виклики та технологічні інновації.

Інституційна структура цифрової дипломатії США є складним механізмом, у якому взаємодіють різні державні органи, спрямовані на просування зовнішньополітичних інтересів за допомогою цифрових технологій. Одним із ключових інститутів у цій сфері є Державний департамент США, який відіграє центральну роль у формуванні та реалізації цифрової дипломатії. Як зазначає вітчизняна дослідниця Л. Чекаленко, Держдепартамент активно використовує цифрові платформи для формування позитивного іміджу США за кордоном та розширення міжнародного впливу (*табл. 1*) [10, с. 30].

Таблиця 1

Інституційний механізм США з реалізації цифрової дипломатії

Інституція	Роль у цифровій дипломатії	Основні функції
Державний департамент США	Центральна роль у цифровій дипломатії	Використання цифрових платформ для формування іміджу США та міжнародного впливу
Бюро глобальних зв'язків з громадськістю	Інформаційне забезпечення зовнішньої політики	Розробка стратегій цифрової комунікації, використання соціальних мереж у дипломатії
Центр глобальної взаємодії	Протидія дезінформації та ворожим наративам	Захист інформаційної безпеки, боротьба з пропагандою
Агентство США з міжнародного розвитку (USAID)	Використання цифрових технологій для міжнародного розвитку	Підтримка демократії, цифрової безпеки, незалежних медіа, розширення доступу до цифрових технологій
Посольства США	Комунікація з місцевими громадами через цифрові платформи	Використання соцмереж для популяризації політики США, реалізація культурних й освітніх програм, розширення і зміцнення міжнародного співробітництва

Джерело: складено автором

У рамках Державного департаменту США особливе місце посідають окремі підрозділи, зокрема Бюро глобальних зв'язків з громадськістю, яке відповідає за інформаційне забезпечення зовнішньої політики та взаємодію із закордонною аудиторією через цифрові канали. Цей структурний підрозділ відповідає за розробку стратегій цифрової комунікації та сприяє застосуванню соціальних мереж у зовнішньополітичній діяльності США. Ще одним важливим підрозділом є Центр глобальної взаємодії, сформований задля боротьби з дезінформацією та поширенням ворожих наративів у цифровому просторі. На думку К. Бйоли, Центр глобальної взаємодії відіграє важливу роль у боротьбі з пропагандою та у сфері зміцнення інформаційної безпеки США на міжнародному рівні [12, с. 475].

Важливу роль у цифровій дипломатії США відіграє й Агентство США з міжнародного розвитку (USAID), яке використовує цифрові технології для просування демократичних цінностей, забезпечення прозорості державного управління та підтримки глобального розвитку. USAID активно впроваджує цифрові ініціативи для зміцнення міжнародного співробітництва та поширення американських стратегічних комунікацій. Одним із напрямів роботи агентства є розширення доступу до цифрових технологій у країнах, що розвиваються, а також підтримка незалежних медіа та цифрової безпеки [18, с. 32].

Посольства США також виконують важливу функцію у просуванні цифрових комунікацій. За словами І. Тихоненко, американські дипломатичні представництва використовують соціальні медіа та цифрові платформи для комунікації з місцевими громадами, популяризації політики США та реалізації культурних програм [8, с. 87]. Зокрема, через офіційні сторінки у твіттері, фейсбуку та інших соціальних мережах посольства США здійснюють інформаційний вплив та зміцнюють міжнародні відносини у цифровому середовищі. Н. Піпченко наголошує, що такі ініціативи є важливим інструментом формування позитивного іміджу США та просування їхніх цінностей серед громадськості різних країн [6, с. 20].

Отже, інституційний механізм США з цифрової дипломатії є складною і багаторівневою

kmjournal.kiu.ua

системою, що включає різні державні установи, кожна з яких виконує окрему функцію у зміцненні інформаційної безпеки держави й посиленні інформаційного впливу країни на світовій сцені. Державний департамент США, USAID та американські посольства активно використовують цифрові технології для реалізації зовнішньої політики, забезпечуючи стратегічне поширення інформації та зміцнення міжнародних позицій Сполучених Штатів у глобальному цифровому просторі.

Зрештою, визначимо особливості застосування цифрових технологій у дипломатії США в умовах російсько-української війни, насамперед для протидії російській пропаганді та маніпуляціям у ЗМІ.

Як зазначає Е. Гедлінг, після початку повномасштабного російського вторгнення в Україну у 2022 році цифрова дипломатія стала важливим елементом глобального інформаційного фронту [19, с. 845]. США активно використовували соціальні мережі, урядові ресурси та міжнародні медіаплатформи для поширення інформації про злочини Росії, мобілізації міжнародних партнерів на підтримку України та протидії російській дезінформації. Під час війни Вашингтон посилив співпрацю з технологічними компаніями, зокрема такими як «Фейсбук», «Твіттер» та «Ютуб», з метою обмеження російської пропаганди та поширення перевірених даних про ситуацію на фронті. За словами Е. Фасіну, цифрові технології також використовувалися для забезпечення оперативної дипломатичної взаємодії з союзниками, що дозволяло координувати санкційний тиск на Росію та надавати Україні необхідну військово-дипломатичну допомогу [17, с. 30].

Фейсбук і Ютуб, наприклад, стали платформами для розповсюдження офіційних звернень президента США до українського народу, що відігравало критичне значення для підтримки згуртованості української нації, особливо на початку широкомасштабної агресії РФ. Тікток, хоча й менш традиційна для дипломатичної діяльності платформа, також застосовувалася для розповсюдження коротких відеозвернень американських політиків і дипломатів [25].

Цифрова дипломатія США відіграє ключову роль у підтримці України й через реалізацію низки технологічних ініціатив, що стали важливими інструментами у зміцненні обороноздатності, забезпеченні інформаційної безпеки та протидії російській агресії. Одним із найвідоміших прикладів такої підтримки стала співпраця США з Ілоном Маском у рамках проєкту Starlink. Як зазначає низка дослідників, після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну на початку 2022 року І. Маск оперативно відреагував на запити української сторони, надавши термінали супутникового зв'язку Starlink для забезпечення безперебійної комунікації в умовах зруйнованої інфраструктури. Важливість цього кроку важко переоцінити, адже завдяки супутниковому інтернету українські військові, державні установи та волонтерські організації отримали доступ до стійкого та захищеного зв'язку навіть у найгарячіших точках бойових дій.

Важливе місце у зовнішній політиці США посідають цифрові санкційні заходи як інструмент впливу на ІТ-сектор Росії. Така конфігурація санкційного тиску була спрямована на обмеження доступу Російської Федерації до передових технологій, програмного забезпечення та компонентів, необхідних для розвитку сучасних цифрових рішень. Зокрема, американські компанії припинили постачання Росії мікрочипів, процесорів та іншого критично важливого обладнання, що призвело до уповільнення виробництва високотехнологічної продукції та ускладнило підтримку вже існуючих технологічних систем. За висновками експертів, такі заходи мали не лише економічний, а й стратегічний вплив, послаблюючи потенціал Росії вести сучасну війну та здійснювати кібератаки проти України й інших держав Заходу [22].

Ініціативи США у цифровій дипломатії на підтримку України свідчать про новий рівень міжнародного співробітництва, в якому важливу роль відіграють технології, котрі зміцнюють національну безпеку та обороноздатність держави в умовах широкомасштабної війни.

Приватний сектор має особливе значення для реалізації ініціатив США у сфері цифрової дипломатії, адже сучасні міжнародні комунікації та інформаційний простір значною мірою визначаються діяльністю великих технологічних компаній, таких як «Мета», «Твіттер», «Гугл» та «Ютуб». Взаємодія американських урядових структур з цими корпораціями стала ключовим чинником для просування американських цінностей, протидії деструктивним наративам і дезінформації та задля захисту цифрового простору від ворожих інформаційних атак.

Окремою складовою цифрової дипломатії США стало блокування російських державних каналів та акаунтів, особливо з початком повномасштабної агресії Росії проти України у 2022 р. Такі платформи, як «Ютуб» та «Фейсбук», стали ключовими майданчиками для реалізації

Київ.едіція

політики обмеження інформаційного впливу російських пропагандистських ресурсів. Механізми блокування включали, у тому числі, й видалення контенту, що порушує політику платформ, маркування пропагандистських матеріалів як таких, що містять дезінформацію, а також повне видалення каналів, пов'язаних із російськими державними ЗМІ.

Суттєву роль у боротьбі з російськими наративами відіграють і незалежні фактчекінгові компанії. Bellingcat, StopFake та інші платформи аналізують контент, розвінчують фейкові повідомлення та надають спростування. Так, незалежні фактчекери використовують методи OSINT (розвідки на основі відкритих даних), аналіз метаданих та верифікацію джерел для встановлення правдивості інформації. Наприклад, Bellingcat викрила численні випадки дезінформації, що поширювалася через контрольовані Росією медіа, зокрема щодо конфлікту в Україні [1].

Висновки. У результаті дослідження було встановлено, що інструменти цифрової дипломатії дедалі частіше стають важливим складником зовнішньополітичної стратегії США, націленої на підтримку міжнародних союзників, протидію інформаційним атакам та захист національних інтересів. Її ефективність пропорційно зростає з поступом технологічному прогресу, що дозволяє Вашингтону оперативно адаптуватися до трансформацій міжнародного середовища та використовувати цифрові платформи для зміцнення свого політичного впливу у світі. Цифрова дипломатія у сучасних геополітичних реаліях стає невід'ємною компонентою зовнішньої політики США й у протидії поширенню російських деструктивних наративів і фейкових новин, що розповсюджуються у контексті російсько-української війни. Російська пропаганда активно застосовує різні наративи, націлені на викривлення реальної картини подій та формування альтернативної візії війни на міжнародній арені. Американські експерти своєю чергою розробили комплексну стратегію протидії дезінформації і маніпуляціям, що включає боротьбу з фейковими новинами, розвінчання пропагандистських міфів та використання відкритих даних розвідки (OSINT).

Водночас у сучасних геополітичних реаліях цифрова дипломатія США зіштовхується з низкою викликів, які позначаються на її ефективності у міжнародному середовищі. Окрім російської пропаганди, яка використовує цифрові технології для маніпулювання громадською думкою, дезінформації та підриву демократичних основ міжнародного порядку, важливим викликом сучасній цифровій дипломатії США є й інтенсивний розвиток соціальних комунікацій, що суттєво ускладнює ефективний контроль над інформаційними потоками. Наприклад, російська пропаганда активно використовує автоматизовані боти, тролі, алгоритмічне просування дезінформації та навіть штучний інтелект для створення контенту, який імітує правдиві джерела. Такі методи вимагають від американських дипломатичних структур нових підходів до ідентифікації та нейтралізації інформаційних загроз.

Усвідомлюючи вимоги часу й постійні зміни в зовнішньополітичному процесі, доцільним вбачається удосконалення способів використання ШІ в цифровій дипломатії. Насамперед, необхідним на сьогодні стає створення чіткої несуперечливої нормативно-правової бази, яка б регламентувала застосовування ШІ в зовнішньополітичному процесі. Розуміючи переваги ШІ, не можна допустити, аби ці інструменти підміняли індивідуальні унікальні творчі здібності дипломатів і співробітників посольств, що може у майбутньому призвести до стандартизації прийняття рішень у сфері зовнішньої політики. Водночас ШІ на сьогодні стає інтелектуальним помічником, роблячи зовнішньополітичний процес цікавішим, зорієнтованим на потенціал, інтереси й потреби кожного міжнародного актора. Ці дві тенденції повинні бути унормованими у законодавчих актах України.

Перспективними напрямками подолання сучасних загроз у сфері цифрової дипломатії США вбачаються оптимізація політики протидії поширенню деструктивних наративів і дезінформації через поглиблення співробітництва з міжнародними високотехнологічними компаніями, такими як «Гугл», «Мета», «Ікс» (Твіттер), «Ютуб» та іншими цифровими платформами, й використання технологій штучного інтелекту для виявлення та аналізу інформаційних атак у режимі реального часу.

Список використаних джерел

1. Гавриленко І. Геополітичний вимір публічної дипломатії США. *Міжнародні відносини. Серія «Політичні науки»*. 2014. № 3. С. 25–38.

2. Голобородько О. Використання цифрової культурної дипломатії для просування національних інтересів у глобальному інформаційному просторі. *Економіка та суспільство*. 2024. № 69. DOI: 10.32782/2524-0072/2024-69-71.

3. Гринчук М. С. Цифрова дипломатія США. *Гілея: науковий вісник*. 2016. Вип. 112. С. 334–336.

4. Гуцал С. А. Публічна дипломатія як сучасний пріоритет зовнішньої політики держави. *Стратегічні пріоритети*. 2010. № 3 (16). С. 106–114.

5. Краснопольська Т., Милосердна І. Цифрова дипломатія як основа нової публічної дипломатії. *Актуальні проблеми політики*. 2022. № 69. С. 13–20. DOI: 10.32837/app.v0i69.1296.

6. Піпченко Н. О. Цифрова дипломатія як інструмент зовнішньополітичної діяльності США. *Міжнародні відносини. Серія «Політичні науки»*. 2015. № 5. С. 15–26.

7. Скрябіна В. Персуазивний компонент цифрової публічної дипломатії. *Міжнародні відносини: теоретико-практичні аспекти*. 2019. № 4. С. 249–259. DOI: 10.31866/2616-745x.4.2019.177655.

8. Тихоненко І. Цифрова дипломатія як інструмент зовнішньої політики США у XXI столітті. *Політичне життя*. 2019. № 1. С. 85–90.

9. Тихоненко І., Кириченко Є. Феміністична дипломатія як інструмент реалізації зовнішньої політики держави та багатостороннього міжнародного співробітництва у XXI ст. *Acta de Historia & Politica: Saeculum XXI*. 2023. № 6. С. 118–125. DOI: 10.26693/ahpsxxi2023.06.118.

10. Чекаленко Л. Школа дипломатії США. *Зовнішні справи. Історичні науки*. 2017. № 10. С. 28–33.

11. Bjola C., Coplen M. Digital Diplomacy in the Time of the Coronavirus Pandemic: Lessons and Recommendations. *The Palgrave Handbook of Diplomatic Reform and Innovation. Studies in Diplomacy and International Relations*. Palgrave Macmillan, Cham, 2023. Pp. 323–342. DOI: 10.1007/978-3-031-10971-3_16.

12. Bjola C., Manor I. The Rise of Hybrid Diplomacy: From digital adaptation to digital adoption. *International Affairs*. 2022. № 98 (2). Pp. 471–491.

13. Cull N. J. The Long Road to Public Diplomacy 2.0: The Internet in US public diplomacy. *International Studies Review*. 2013. № 15. Pp. 123–139.

14. Donald J. Trump on Twitter: The United States has foolishly given… X. URL: https://twitter.com/realdonaldtrump/status/947802588174577664?lang (дата звернення: 23.10.2025).

15. Glassman J. K. Public Diplomacy 2.0: A New Approach to Global Engagement. U.S. *Department of State*. URL: https://2001-2009.state.gov/r/us/2008/112605.htm (дата звернення: 26.10.2025).

16. Gumenyuk T., Frotveit M., Bondar I., Horban Y., Karakoz O. Cultural Diplomacy in Modern International Relations: The influence of digitalization. *Journal of Theoretical and Applied Information Technology*. 2021. № 99(7). Pp. 1549–1560.

17. Fasinu E. S., Olaniyan B. J., Afolaranmi A. O. Digital Diplomacy in the Age of Social Media: Challenges and Opportunities for Crisis Communication. *African Journal of Social Sciences and Humanities Research*. 2024. № 7 (3). Pp. 24–38.

18. Hanson F. Baked In and Wired: eDiplomacy and State. — "Foreign Policy at Brookings", October 2012. 41 p. URL: https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/baked-in-hansonf-5.pdf (дата звернення: 15.11.2025).

19. Hedling E. Transforming Practices of Diplomacy: The European External Action Service and Digital Disinformation. *International Affairs*. 2021. № 97 (3). Pp. 841–859. DOI: 10.1093/ia/iiab035.

20. Nye J. Soft Power : The Means to Success in World Politics. N.Y. : Public Affairs. URL: https://www.belfercenter.org/sites/default/files/legacy/files/joe_nye_wielding_soft_power.pdf (дата звернення: 26.10.2025).

21. Okladnaya M., Stetsenko V. The Role of Digital Diplomacy in the Foreign Policy of the State. *Law and Innovative Society*. 2020. No. *2*(15). Pp. 13–17. DOI: 10.37772/2309-9275-2020-2(15)-2.

22. Public Diplomacy: Strengthening U.S. Engagement with the World. USC Center on Public Diplomacy. URL: https://uscpublicdiplomacy.org/sites/uscpublicdiplomacy.org/files/legacy/pdfs/PD_US_World_Engagement.pdf (дата звернення: 15.11.2025).

23. Pierri F., Luceri L., Jindal N., Ferrara E. Propaganda and misinformation on Facebook and Twitter during the Russian invasion of Ukraine. Proceedings of the 15th ACM web science conference 2023. Pp. 65–74. DOI: 10.1145/3578503.3583597.

24. Snow N. Public Diplomacy. *Oxford Research Encyclopedia of International Studies*. 2020. URL: https://oxfordre.com/internationalstudies/view/10.1093/acrefore/9780190846626.001.0001/acrefore-9780190846626-e-518. (дата звернення: 15.10.2025).

25. Verrekia B. Digital diplomacy and its effect on international relations. Independent Study Project (ISP), Collection. 2017. 2596. URL:https://digitalcollections.sit.edu/isp_collection/2596 (дата звернення: 17.11.2025).

References

Bjola, C., & Coplen, M. (2023). Digital Diplomacy in the Time of the Coronavirus Pandemic: Lessons and Recommendations. In *The Palgrave Handbook of Diplomatic Reform and Innovation. Studies in Diplomacy and International Relations.* Palgrave Macmillan, Cham, 323–342. https://doi.org/10.1007/978-3-031-10971-3_16

Bjola, C., & Manor, I. (2022). The Rise of Hybrid Diplomacy: From digital adaptation to digital adoption. *International Affairs, 98*(2), 471–491.

Chekalenko, L. (2017). Shkola dyplomatii SShA [US Diplomatic School]. *Zovnishni spravy. Istorychni nauki, 10*, 28–33 [in Ukrainian].

Cull, N. J. (2013). The Long Road to Public Diplomacy 2.0: The Internet in US public diplomacy. *International Studies Review, 15*, 123–139.

Donald, J. (2025). Trump on Twitter: The United States has foolishly given… X. [in English]. https://twitter.com/realdonaldtrump/status/947802588174577664?lang

Fasinu, E. S., Olaniyan, B. J., & Afolaranmi, A. O. (2024). Digital Diplomacy in the Age of Social Media: Challenges and Opportunities for Crisis Communication. *African Journal of Social Sciences and Humanities Research, 7*(3), 24–38.

Gavrylenko, I. (2014). Geopolitychnyi vymir publichnoyi dyplomatii SShA [Geopolitical Dimension of US Public Diplomacy]. *Mizhnarodni vydnosyny. Seriia "Politichni nauki", 3*, 25–38 [in Ukrainian].

kubg.edu.ua

Glassman, J. K. (2025). Public Diplomacy 2.0: A New Approach to Global Engagement. *U.S. Department of State*. https://2001-2009.state.gov/r/us/2008/112605.htm

Holoborodko, O. (2024). Vykorystaniia tzyfrovoi kulturnoi dyplomatii dlia prosuvannia natzionalnykh interesiv u hlobalnomu infornatziinomu prostori [Using Digital Cultural Diplomacy to Promote National Interests in the Global Information Space]. *Ekonomika ta syspilstvo, 69* [in Ukrainian]. https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-71

Hrynchuk, M. (2016). Tzyfrova dyplomatiia SShA [US Digital Diplomacy]. *Gileya: naukovyi visnyk, 112*, 334–336 [in Ukrainian].

Gumenyuk, T., Frotveit, M., Bondar, I., Horban, Yu., Karakoz, O. (2021). Cultural Diplomacy in Modern International Relations: The influence of digitalization. *Journal of Theoretical and Applied Information Technology, 99*(7), 1549–1560.

Gutsal, S. (2010). Publichna dyplomatiia yak suchasnyi priorytet zovnishnioi polityky derzhavy [Public Diplomacy as Contemporary Priority of Foreign Policy of the State]. *Stratehichni priorytety, 3*(16), 106–114 [in Ukrainian].

Hanson, F. (2012). *Baked In and Wired: eDiplomacy and State.* Foreign Policy at Brookings, 41 p. https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/baked-in-hansonf-5.pdf

Hedling, E. (2021) Transforming practices of diplomacy: the European External Action Service and digital disinformation. *International Affairs, 97*(3), 841–859. https://doi.org/10.1093/ia/iiab035

Krasnopolska, T., & Myloserdna, I. (2022). Tzyfrova dyplomatiya yak osnova novoyii publichnoyii dyplomatii [The Digital Diplomacy as Basis of a New Public Diplomacy]. *Aktualni problemy polityky, 69*, 13–20 [in Ukrainian]. https://doi.org/10.32837/app.v0i69.1296

Nye, J. (2004). Soft Power: The Means to Success in World Politics. N.Y.: Public Affairs. https://www.belfercenter.org/sites/default/files/legacy/files/joe_nye_wielding_soft_power.pdf

Office of the Under Secretary of State for Public Diplomacy and Public Affairs (n.d.). Public Diplomacy: Strengthening U.S. Engagement with the World. https://uscpublicdiplomacy.org/sites/uscpublicdiplomacy.org/files/legacy/pdfs/PD_US_World_Engagement.pdf

Okladnaya, M., Stetsenko, V. (2020). Rol tsyfrovoi dyplomatii v suchasnii zovnishnii politytsi derzhavy [The Role of Digital Diplomacy in the Foreign Policy of the State]. *Law and Innovative Society, 2*(15), 13–17 [in Ukrainian]. https://doi.org/10.37772/2309-9275-2020-2(15)-2 21

Pierri, F., Luceri, L., Jindal, N., & Ferrara, E. (2023). Propaganda and misinformation on Facebook and Twitter during the Russian invasion of Ukraine. Proceedings of the 15th ACM web science conference, 65–74. https://doi.org/10.1145/3578503.3583597

Pipchenko, N. (2015). Tsyfrova dyplomatiia yak instrument zovnyshniopolitychnoi diialnosny SShA [Digital diplomacy as the instrument of US foreign policy activity]. *Mizhnarodni vidnosyny. Seriia «Politichni nauky», 5,* 15–26 [in Ukrainian].

Skryabina, V. (2019). Persuazyvnyi komponent tzyfrovoi publichnoi dyplomatii [Persuasive Component of Digital Public Diplomacy]. *Mizhnarodni vidnosyny: teoretyko-praktychni aspekty, 4*, 249–259 [in Ukrainian]. https://doi.org/10.31866/2616-745x.4.2019.177655

Snow, N. (2020). Public Diplomacy. *Oxford Research Encyclopedia of International Studies.* https://oxfordre.com/internationalstudies/view/10.1093/acrefore/9780190846626.001.0001/acrefore-9780190846626e-518.

Tykhonenko, I. (2019). Tzyfrova dyplomatiya yak instrument zovnyshnoyii polityky SShA u XXI st. [Digital Diplomacy as the Instrument of US Foreign Policy in the 21st century]. *Politychne zhyttia / Politiical Life, 1,* 85–90 [in Ukrainian].

Tykhonenko, & I., Kyrychenko, E. (2023). Feministychna dyplomatiia yak instrument realizatsii zovnyshnoyii polity derzhavy ta bagatostoronnyogo myzhnarodniyogo spivrobitnytstva v XXI stolitti [Feministic diplomacy as the instrument of realization of foreign policy of state and multilateral international cooperation in the XXI century]. *Acta de Historia & Politica: Saeculum XXI, 6*, 118–125 [in Ukrainian]. https://doi.org/10.26693/ahpsxxi2023.06.118

Verrekia, B. (2017). Digital Diplomacy and Its Effect on International Relations. *Independent Study Project (ISP) Collection*, 2596. https://digitalcollections.sit.edu/isp_collection/2596

Стаття надійшла до редакції: 01.02.2026.

kultg.edu.ua